

Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT

YVES BOT

föredraget den 28 februari 2019¹

Mål C-658/17

WB

**ytterligare deltagare i rättegången:
Notariusz Przemysław Bac**

(begäran om förhandsavgörande från Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim (regionala domstolen i Gorzów Wielkopolski, Polen)

”Begäran om förhandsavgörande – Civilrättsligt samarbete – Förordning nr 650/2012 – Artikel 3.1 g och i – Begreppen ’dom’ och ’officiell handling’ i samband med arv – Artikel 3.2 – Begreppet ’domstol’ i samband med arv – Den berörda medlemsstaten har inte underrättat kommissionen om notarius publicus roll som domstol – Begreppet ’rättsliga funktioner’ – Rättslig kvalificering av ett nationellt arvsintyg – Genomförandeförordning (EU) nr 1329/2014 – Formulär och intyg”

I. Inledning

1. Denna begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 3.1 g och i, artikel 3.2, artikel 39.2, artikel 46.3 b och artikel 79 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 650/2012 av den 4 juli 2012 om behörighet, tillämplig lag, erkännande och verkställighet av domar samt godkännande och verkställighet av officiella handlingar i samband med arv och om inrättandet av ett europeiskt arvsintyg,² samt tolkningen av bilagorna 1 och 2 i kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 1329/2014 av den 9 december 2014 om införande av de formulär som avses i förordning nr 650/2012.³

2. Denna begäran har framställts i ett mål mellan WB och en polsk notarius publicus som vägrat att, i syfte att erkänna en kopia av arvsintyget avseende hennes fader till vilken hon är arvinge, utfärda ett arvsintyg, som föreskrivs i förordning nr 650/2012, i vilket bekräftas att detta intyg utgör antingen en dom eller en officiell handling i samband med arv.

3. Enligt polsk rätt ska arvsintyget innehålla en förteckning över arvingar eller testamentstagare och relevanta förtydliganden avseende omfattningen av deras arvsrättigheter⁴ och utgör därmed en grundsten i arvslagstiftningen.

¹ Originalspråk: franska.

² EUT L 201, 2012, s. 107.

³ EUT L 359, 2014, s. 30.

⁴ Se, beträffande mångfalden av arvsintyg i olika medlemsstater och definitionen av dessa, generaladvokaten Szpunars förslag till avgörande i målet Oberle (C-20/17, EU:C:2018:89, punkterna 23–25). I artikel 62.3 i förordning nr 650/2012, avseende europeiskt arvsintyg, används uttrycket ”nationella dokument som används för liknande ändamål i medlemsstaterna”.

4. Förevarande mål ger domstolen tillfälle att bidra med relevanta förtydliganden av hur begreppen "dom" och "domstol", i den mening som avses i förordning nr 650/2012, ska avgränsas, genom att särskilt ta ställning till huruvida en notarius publicus som enligt nationell rätt har behörighet att utfärda arvsintyg kan utöva "rättsliga funktioner".

5. Jag kommer, efter min bedömning, att föreslå att domstolen ska svara Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim (regionala domstolen i Gorzów Wielkopolski, Polen) att en polsk notarius publicus, med ansvar för att utfärda ett arvsintyg, inte utövar rättsliga funktioner. Det arvsintyg som notarius publicus upprättar är, enligt min uppfattning, en officiell handling, och utfärdandet av en kopia av denna handling kan åtföljas av det formulär som avses i artikel 59.1 i förordning nr 650/2012, vilket motsvarar formuläret i bilaga 2 till genomförandeförordning nr 1329/2014, på begäran av varje person som önskar använda denna handling i en annan medlemsstat.

II. Tillämpliga bestämmelser

A. Unionsrätt

1. Förordning nr 650/2012

6. I skälen 7, 20–22, 62, 67, 69 och 76 i förordning nr 650/2012 anges följande:

"(7) En välfungerande inre marknad bör underlättas genom att man undanröjer hindren för fri rörlighet för de personer som för närvarande har svårt att hävda sina rättigheter vid arv med gränsöverskridande verkan. I det europeiska området för rättvisa bör medborgarna kunna utforma sina arvsrättsliga förhållanden i förväg. Det är också viktigt att på ett effektivt sätt skydda rättigheterna för arvingar, testamentstagare, övriga till den avlidne närstående personer och borgenärer.

...

(20) Denna förordning bör ta hänsyn till de olika system för handläggning av arvsrättsliga frågor som tillämpas i medlemsstaterna. I denna förordning bör begreppet "domstol" därför ges en vid definition så att det täcker inte bara domstolar i ordets egentliga mening, som utövar rättsliga funktioner, utan också de notarier eller registreringsmyndigheter i en del medlemsstater som i vissa arvsfrågor utövar en rättslig funktion i likhet med domstolar och de notarier och rättstillämpare som i vissa medlemsstater utövar rättsliga funktioner i vissa arvsfrågor genom delegering från en domstol. Alla domstolar enligt definitionen i denna förordning bör omfattas av denna förordnings bestämmelser om domstols behörighet. Däremot bör begreppet "domstol" inte omfatta sådana icke-rättsliga myndigheter i en medlemsstat som enligt nationell lagstiftning har befogenhet att handlägga arvsfrågor, såsom notarier i flertalet medlemsstater, där de vanligtvis inte utövar rättsliga funktioner.

(21) Enligt denna förordning bör alla notarier som har behörighet i arvsrättsliga frågor i medlemsstaterna ha rätt att utöva denna behörighet. Huruvida notarier i en viss medlemsstat kommer att vara underkastade bestämmelserna om behörighet i denna förordning eller inte bör bero på huruvida de omfattas av den definition av begreppet "domstol" som gäller för denna förordning.

(22) Akter som utfärdats av notarier i arvsfrågor i medlemsstaterna bör cirkuleras i enlighet med denna förordning. Om notarierna utövar rättsliga funktioner är de underkastade bestämmelserna om behörighet, och deras avgöranden bör spridas i enlighet med bestämmelserna om

erkännande, verkställbarhet och verkställighet av domar. När notarierna inte utövar rättsliga funktioner är de inte underkastade bestämmelserna om behörighet, och de officiella handlingar som de utfärdar bör cirkuleras i enlighet med bestämmelserna om officiella handlingar.

...

- (62) En officiell handling "äkthet" bör utgöra ett självständigt begrepp som omfattar sådant som handlingens äkthet, handlingens formella förutsättningar, befogenheterna för den myndighet som upprättat handlingen och det förfarande enligt vilket handlingen upprättats. Det bör också omfatta sakuppgifter som registrerats i den officiella handlingen av den berörda myndigheten, som att de angivna parterna vid angivet datum inställt sig vid den myndigheten och att de avgivit de angivna förklaringarna. En part som vill bestrida en officiell handlingens äkthet bör göra detta vid den behöriga domstolen i den medlemsstat som utfärdat den officiella handlingen, enligt lagen i den medlemsstaten.

...

- (67) Ett snabbt, smidigt och effektivt avgörande vid ett arvsärende med gränsöverskridande verkan inom unionen innebär att arvingarna, testamentstagarna, testamentsexekutorerna eller boutredningsmännen lätt bör kunna bevisa sin ställning och/eller sina rättigheter och befogenheter i en annan medlemsstat, t.ex. i den medlemsstat där kvarlåtenskapen är belägen. För att de ska kunna göra detta bör man i denna förordning föreskriva inrättandet av ett enhetligt intyg, det europeiska arvsintyget, ... som ska utfärdas för användning i en annan medlemsstat. Med hänsyn till subsidiaritetsprincipen bör arvsintyget inte ersätta nationella dokument som eventuellt finns för liknande ändamål i medlemsstaterna.

...

- (69) Det bör inte vara obligatoriskt att använda ett [europeiskt] arvsintyg. Detta innebär att de personer som har rätt att ansöka om ett arvsintyg inte bör vara skyldiga att göra detta, utan det bör stå dem fritt att använda andra instrument som finns att tillgå enligt denna förordning (domar, officiella handlingar och förlikningar inför domstol). Ingen myndighet eller person som mottagit ett [europeiskt] arvsintyg som utfärdats i en annan medlemsstat bör dock ha rätt att begära att man i stället för ett arvsintyg ska redovisa en dom, en officiell handling eller en förlikning inför domstol.

...

- (76) För att underlätta tillämpningen av denna förordning bör man också möjliggöra användning av modern kommunikationsteknik och införa standardformulär för de intyg som ska tillhandahållas i samband med ansökan om en verkställbarhetsförklaring som gäller en dom, en officiell handling eller en förlikning inför domstol samt för ansökan om ett europeiskt arvsintyg liksom för själva arvsintyget."

7. Artikel 3 i denna förordning har följande lydelse:

"1. I denna förordning avses med:

...

- g) *dom*: varje arvsrättsligt avgörande som har meddelats av en domstol i en medlemsstat oavsett dess rubricering, såsom domstolstjänstemans beslut i fråga om rättegångskostnader,

...

- i) *officiell handling*: en handling i en arvsfråga som har upprättats eller registrerats som en officiell handling i en medlemsstat och vars äkthet
 - i) avser handlingens underskrift och innehåll, och
 - ii) har styrkts av en offentlig myndighet eller annan bemyndigad myndighet i ursprungsmedlemsstaten.

2. I denna förordning avses med "domstol" alla rättsliga myndigheter och alla andra myndigheter och rättstillämpare som har behörighet i arvsfrågor och som utövar rättsliga funktioner eller agerar genom delegering från en rättslig myndighet eller agerar under kontroll av en rättslig myndighet, under förutsättning att sådana andra myndigheter och rättstillämpare garanterar opartiskhet och samtliga parter rätt att bli hörda och under förutsättning att deras beslut enligt lagen i den medlemsstat där de är verksamma

- a) kan bli föremål för överklagande eller förnyad prövning vid en rättslig myndighet och
- b) har liknande giltighet och verkan som ett beslut av en rättslig myndighet i samma fråga.

Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om de andra myndigheter och rättstillämpare som avses i första stycket i enlighet med artikel 79."

8. Kapitel IV i denna förordning, som har rubriken "Domars erkännande, verkställbarhet och verkställighet" omfattar artikel 39.1 och 39.2 som har följande lydelse:

"1. En dom som har meddelats i en medlemsstat ska erkännas i övriga medlemsstater utan att det krävs något särskilt förfarande.

2. Varje berörd part som tar upp frågan om huruvida en dom ska erkännas eller inte som huvudfrågan i en tvist, kan i enlighet med förfarandet i artiklarna 45–58 ansöka om att domen ska erkännas."

9. Artikel 43 i denna förordning har följande lydelse:

"En dom som har meddelats i en medlemsstat och som är verkställbar i den staten ska kunna verkställas i en annan medlemsstat sedan domen efter ansökan från en berörd part har förklarats vara verkställbar i sistnämnda medlemsstat i enlighet med förfarandet i artiklarna 45–58."

10. I artikel 46.3 i förordning nr 650/2012 föreskrivs följande:

"Ansökan [om en verkställbarhetsförklaring] ska åtföljas av följande handlingar:

- a) En kopia av domen som uppfyller de villkor som är nödvändiga för att dess äkthet ska kunna fastställas.
- b) Det intyg som utfärdats av domstol eller behörig myndighet i ursprungsmedlemsstaten med hjälp av det formulär som utarbetats i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 81.2, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 47."

11. I artikel 59.1 i samma förordning föreskrivs följande:

"En officiell handling som har fastställts i en medlemsstat ska ha samma bevisvärde i en annan medlemsstat som den har i ursprungsmedlemsstaten eller ett bevisvärde som är så jämförbart som möjligt, under förutsättning att detta inte uppenbarligen strider mot grunderna för rättsordningen (ordre public) i den berörda medlemsstaten.

En person som önskar använda sig av en officiell handling i en annan medlemsstat får begära att den utfärdande myndigheten i ursprungsmedlemsstaten fyller i det formulär som utarbetats i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 81.2 och anger den officiella handlingens bevisvärde i ursprungsmedlemsstaten.”

12. I artikel 60.1 och 60.2 i förordningen föreskrivs följande:

”1. En officiell handling som är verkställbar i ursprungsmedlemsstaten ska efter ansökan från en berörd part förklaras vara verkställbar i en annan medlemsstat i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artiklarna 45–58.

2. Vid tillämpningen av artikel 46.3 b ska den myndighet som har fastställt den officiella handlingen efter ansökan från en berörd part utfärda ett intyg med hjälp av det formulär som utarbetats i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 81.2.”

13. I artikel 62 i samma förordning föreskrivs följande:

”1. Genom denna förordning inrättas ett europeiskt arvsintyg [...] som ska utfärdas för användning i en annan medlemsstat och ha de verkningar som förtecknas i artikel 69.

2. Det ska inte vara obligatoriskt att använda ett [europeiskt] arvsintyg.

3. [Det europeiska a]rvsintyget ska inte ersätta nationella dokument som används för liknande ändamål i medlemsstaterna. När det har utfärdats för användning i en annan medlemsstat ska arvsintyget emellertid även ha de verkningar som förtecknas i artikel 69 i den medlemsstat vars myndigheter utfärdade det i enlighet med detta kapitel.”

14. I artikel 79.1 och 79.2 i förordning nr 650/2012 föreskrivs följande:

”1. Kommissionen ska på grundval av underrättelserna från medlemsstaterna upprätta den förteckning över andra myndigheter och rättstillämpare som avses i artikel 3.2.

2. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om alla senare ändringar av informationen som denna förteckning innehåller. Kommissionen ska ändra förteckningen i enlighet därmed.”

15. Kommissionen har inte från Republiken Polen mottagit några upplysningar om notariers utövande av rättsliga funktioner.⁵

2. Genomförandeförordning nr 1329/2014

16. I artikel 1.1 och 1.2 i genomförandeförordning nr 1329/2014 föreskrivs följande:

”1. Det formulär som ska användas för intyg avseende dom i samband med arv i enlighet med artikel 46.3 b i förordning ... nr 650/2012 ska utformas på det sätt som anges i bilaga 1, formulär I.

2. Det formulär som ska användas för intyg avseende officiell handling i samband med arv i enlighet med artiklarna 59.1 och 60.2 i förordning ... nr 650/2012 ska utformas på det sätt som anges i bilaga 2, formulär II.”

⁵ Se punkt 62 i detta förslag till avgörande.

B. Polsk rätt

1. Lagen om notarius publicus

17. Upprättande av arvsintyg av polska notarii publici regleras i artiklarna 95 a och 95 p i Prawo o notariacie (lagen om införande av en notarius publicus-kod),⁶ av den 14 februari 1991, i ändrad lydelse enligt lag av den 13 december 2013⁷ (nedan kallad lagen om notarius publicus).

18. I artikel 95 b i lagen om notarius publicus föreskrivs följande:

”Innan notarius publicus upprättar ett arvsintyg ska han upprätta ett protokoll avseende arvet med medverkan av samtliga berörda parter med beaktande av artikel 95ca.”

19. I artikel 95c § 1 och § 2 i lagen om notarius publicus föreskrivs följande:

”1. Vid upprättandet av ett protokoll avseende arvet ska notarius publicus underrätta dem som medverkar i upprättandet av protokollet om skyldigheten att tillhandahålla all information som omfattas av protokollet och om straffansvar för lämnande av oriktiga uppgifter.

2. Arvsprotokollet ska bland annat innehålla följande:

1) En samstämmig ansökan om arvsintyg från de personer som medverkar i upprättandet av protokollet

...”

20. I artikel 95ca § 1 och § 3 i lagen om notarius publicus föreskrivs följande:

”1. Notarius publicus ska efter ansökan av den berörda personen med dess medverkan upprätta ett utkast till protokoll avseende arvet.

...

3. Den berörda personen kan i den försäkran som lämnats inför den notarius publicus som utarbetat utkastet till protokoll avseende arvet, eller inför en annan notarius publicus, bekräfta uppgifterna i utkastet till protokoll avseende arvet och lämna sitt samtycke till att protokoll avseende arvet upprättas i enlighet med utkastet.”

21. Artikel 95e i lagen om notarius publicus har följande lydelse:

”1. Efter att protokoll avseende arvet har upprättats ska notarius publicus upprätta ett arvsintyg om han inte hyser tvivel om att internationell behörighet föreligger, innehållet i utländsk tillämplig lag, vem som är arvinge, andelen i kvarlåtenskapen, och för det fall att arvlåtaren förordnat om vindikationslegat, även om den person och den egendom som omfattas av vindikationslegat.

2. Notarius publicus ska inte upprätta ett arvsintyg om

1) ett arvsintyg redan upprättats tidigare med avseende arvet eller om ett beslut fattats i fråga om arvet

⁶ Dz. U. nr 22, position 91.

⁷ Dz. U. av 2014, position 164.

- 2) det vid upprättandet av protokollet avseende arvet framkommer omständigheter som tyder på att alla personer som skulle kunna identifieras som legala arvingar eller testamentstagare inte var närvarande vid tidpunkten för upprättandet av protokollet, och inte heller de personer som omfattas av det vindikationslegatet som arvingen förordnat om, eller att det finns eller fanns testamenten som inte har öppnats eller delgetts

...

- 4) eller internationell behörighet saknas.^[8]

§ 3. Om kommunen eller Skarbowi Państwo [polska statskassan] ska inträda som legal arvinge och den bevisning som förebringats av den berörda personen inte räcker för att upprätta ett arvsintyg kan notarius publicus upprätta ett arvsintyg först efter att arvingarna kallats genom delgivning som ska ske på bekostnad av den berörda personen. Bestämmelserna i artiklarna 673 och 674 i kodeks postępowania cywilnego (civilprocesslagen) ska tillämpas på motsvarande sätt.”

22. Artikel 95j i lagen om notarius publicus har följande lydelse:

”Det registrerade arvsintyget har samma verkningar som ett lagakraftvunnet beslut om arv.”

23. I artikel 95p i lagen om notarius publicus föreskrivs följande:

”När det i berörda bestämmelser hänvisas till beslut om arv avses därmed även registrerade arvsintyg. Om den tidpunkt då fristen ska börja eller sluta löpa enligt lag fastställs till den dag då det beslut som fattats av en domstol som har behörighet med avseende på arvet vinner laga kraft avses därmed även den dag då arvsintyget registreras.”

2. *Civillagen*

24. I artikel 1025 § 2 i kodeks cywilny (civillagen) föreskrivs följande:

”Den person som har utverkat ett beslut om arv eller ett arvsintyg ska presumeras vara arvinge.”

25. Artikel 1027 i civillagen har följande lydelse:

”En arvinge kan gentemot tredje man som inte gjort anspråk på kvarlåtenskapen vid dödsfall enbart styrka sina rättigheter i kvarlåtenskapen genom ett beslut om arv eller genom ett registrerat arvsintyg.”

26. Artikel 1028 i civillagen har följande lydelse:

”Om den som utverkat ett beslut om arv eller ett arvsintyg, trots att den inte är arvinge, förfogar över en rätt i kvarlåtenskapen för tredje mans räkning, förvärvar den för vilken ett förfogande sker rättigheter eller befrias från skyldigheter, såvida vederbörande inte handlar i ond tro.”

⁸ Vid den muntliga förhandlingen framkom att detta uttryck som härrör från översättningen av orden ”juryśdykcja krajowa” i allmänhet används för att hänvisa till villkoren för en polsk domstols internationella behörighet som ska särskiljas från nationell behörighet ”właściwość”.

3. *Lagen om civilrättsliga förfaranden*

27. Artikel 669¹ civilprocesslagen har följande lydelse:

”1. Den domstol som har behörighet med avseende på arv ska upphäva ett registrerat arvsintyg om det avseende samma arv har fattats ett beslut om fastställande av arv.

2. För det fall att två eller flera arvsintyg har registrerats med avseende på ett och samma arv ska den domstol som har behörighet med avseende på arvet på begäran av den berörda parten upphäva samtliga arvsintyg och fatta beslut med avseende på arvet.

3. Utöver vad som anges i § 1 och 2, får ett registrerat arvsintyg enbart upphävas i de fall som anges i lag.”

28. Artikel 679 i samma lag har följande lydelse:

”1. Bevisning om att den som utverkat ett beslut om arv inte är arvinge eller att dess andel i kvarlåtenskapen inte motsvarar den andel som fastställts, kan enbart förebringas i ett mål om upphävande eller ändring av beslutet om arv med tillämpning av bestämmelserna i detta avsnitt. Den som varit part i ett arvsrättsmål kan emellertid enbart begära ändring av ett beslut om arv om begäran grundar sig på omständigheter som inte kunnat göras gällande i det målet och begäran om ändring inges innan ett år förflutit från den tidpunkt då beslutet vann laga kraft.

2. Begäran om att ett sådant förfarande ska inledas kan framställas av var och en av de berörda parterna.

3. För det fall att bevisning förebringas om att kvarlåtenskapen helt eller delvis förvärvats av en annan person än den som anges i det lagakraftvunna beslutet om arv, ska den domstol som har behörighet med avseende på arvet ändra beslutet och fatta beslut om arvet i överensstämmelse med det faktiska rättsläget.

4. Bestämmelserna i § 1–3 ska tillämpas på motsvarande sätt på registrerade arvsintyg och på beslut om arv av egendom som omfattas av vindikationslegat.”

III. Bakgrunden till tvisten vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

29. WB, sökanden i målet vid den nationella domstolen, var en av flera parter i förfarandet för intygande av ställning som arvinge efter sin fader, vilken avled den 6 augusti 2016 och hade sin hemvist i Polen. Denna handling upprättades den 21 oktober 2016 i enlighet med polsk rätt.

30. Då arvlåtaren var näringsidkare och bedrev ekonomisk verksamhet vid den polsk-tyska gränsen, önskade sökanden i målet vid den nationella domstolen få veta huruvida en eller flera tyska banker innehade kapital och, om detta var fallet, vilket belopp av detta kapital som kunde ingå i kvarlåtenskapen.

31. WB ansökte den 7 juni 2017 om en kopia av det av notarius publicus upprättade arvsintyget, åtföljd av ett intyg om att handlingen utgjorde en dom i den mening som avses i artikel 3.1 g i förordning nr 650/2012, enligt det formulär som anges i bilaga 1 till genomförandeförordning nr 1329/2014. För det fall att huvudansökan skulle avslås, ansökte WB, i andra hand, om att handlingen skulle åtföljas av formulär II i bilaga 2 i denna förordning med ett intyg om att handlingen utgjorde en officiell handling, i den mening som avses i artikel 3.1 i förordning nr 650/2012.

32. Genom protokoll av den 7 juni 2017 beslutade biträdande notarius publicus att inte lämna ut kopian av arvsintyget med ett av de sökta intygen. Notarius publicus angav som skäl för beslutet, i en skrivelse av den 12 juni 2017, att detta intyg var en "dom" i den mening som avses i artikel 3.1 g i förordning nr 650/2012 och att det, då Republiken Polen inte, i enlighet med artikel 3.2 i denna förordning, hade underrättat kommissionen om att notarius publicus utfärdar arvsintyg och därmed utövar rättsliga funktioner, inte var möjligt för notarius publicus att utfärda intyg i form av det formulär som finns i bilaga 1 till genomförandeförordning nr 1329/2014. Beträffande WB:s andrahandsyrkande angav notarius publicus att kvalificeringen av arvsintyget som "dom" uteslöt kvalificeringen som "officiell handling", varför utfärdandet av motsvarande intyg i form av formuläret i bilaga 2 till genomförandeordning nr 1329/2014 var omöjligt, trots att villkoren i artikel 3.1 i) i förordning nr 650/2012 var uppfyllda.

33. WB överklagade detta beslut till Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim (regionala domstolen i Gorzów Wielkopolski). Till stöd för överklagandet åberopade hon att arvsintyget uppfyllde villkoren för att klassificeras som "dom" i den mening som avses i artikel 3.1 g i förordning nr 650/2012.

34. WB gjorde för det första gällande att ett arvsintyg har samma verkan som ett lagakraftvunnet beslut om arv som har till syfte att styrka ställningen som arvinge. Hon gjorde vidare gällande att en kvalificering som "officiell handling" medför en risk för ett större antal skäl att neka erkännande, medan förekomsten av denna handling hindrar vederbörande att senare erhålla ett beslut om arv. Hon påpekade därefter att Republiken Polens underlåtelse att underrätta kommissionen om att de notarius publicus som upprättar arvsintyg är rättstillämpare som omfattas av begreppet "domstol" i den mening som avses i artikel 3.2 andra meningen i förordning nr 650/2012 jämförd med artikel 79 i denna förordning, inte har någon inverkan på den rättsliga kvalificeringen av dessa handlingar.

35. Den hänskjutande domstolen anser att den, för att kunna pröva WB:s överklagande, först behöver få klarhet i huruvida det intyg som motsvaras av bilaga 1 till genomförandeförordning nr 1329/2014 får utfärdas för domar som inte är verkställbara.

36. Till stöd för denna första tolkningsfråga har den hänskjutande domstolen i huvudsak gjort gällande att en tolkning av artikel 46.3 b i förordning nr 650/2012, jämförd med dess artikel 39.2 främjar en användning av intyget för alla avgöranden, inbegripet dem som inte är verkställbara eller endast delvis är det. Denna lösning bekräftas av punkt 5.1 i formulär I i bilaga 1 till genomförandeförordning nr 1329/2014.

37. När det gäller den andra tolkningsfrågan har den hänskjutande domstolen bett domstolen att förtydliga definitionen av begreppen "dom" och "domstol" i den mening som avses i förordning nr 650/2012. Den hänskjutande domstolen anser, för det första att de polska notarii publici som utövar arvsintyg utövar rättsliga funktioner i den mening som avses i skäl 20 i förordning nr 650/2012 och att detta begrepp vid "identifiering av arvingar" ska tolkas självständigt inom ramen för denna förordning. Den har i detta hänseende understrukit att granskningen av en arvinges ställning utgör kärnan i ett arvsmål.

38. Den hänskjutande domstolen har vidare önskat få klarhet i huruvida begreppet "dom" i artikel 3.1 g i förordning nr 650/2012 innebär att den ska meddelas av en myndighet som är behörig att avgöra en eventuell tvist. Den hänskjutande domstolen anser att denna fråga är avgörande för biträdande notarius publicus bedömning av sin roll och verkningarna av det intyg som denne upprättar. Den hänskjutande domstolen anser att den avgörande frågan vid den rättsliga kvalificeringen är de rättsverkningar som förfarandet för arvsintyget medför och inte huruvida den utfärdande myndigheten härvid är bunden av den ansökan som framställts av parterna i förfarandet eller om en samstämmig ansökan måste framställas.

39. När det gäller den tredje tolkningsfrågan, som avser medlemsstaters underlåtelse att underrätta kommissionen i enlighet med artikel 79 i förordning nr 650/2012, anser den hänskjutande domstolen att innehållet i denna bestämmelse inte gör det möjligt att ge ett klart svar på frågan huruvida sådana underrättelser är konstitutiva eller om de enbart är informativa. Den har understrukt att denna kvalificering inte ska vara beroende av en medlemsstats beslut.

40. Den hänskjutande domstolen har, beträffande den fjärde och den femte tolkningsfrågan, i huvudsak angett att om ett arvsintyg som upprättats av en polsk notarius publicus inte ska anses utgöra en "dom", uppfyller det i alla fall villkoren för att kunna anses utgöra en "officiell handling" i den mening som avses i artikel 3.1 i) i förordning nr 650/2012.

41. Under dessa omständigheter beslutade Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim (regionala domstolen i Gorzów Wielkopolski, Polen) att förklara målet vilande och att ställa följande tolkningsfråga till domstolen:

- "1) Ska artikel 46.3 b jämförd med artikel 39.2 i förordning nr 650/2012 tolkas så, att ett intyg avseende en dom i ett arvsmål, enligt det formulär som anges i bilaga 1 till genomförandeförordning nr 1329/2014 även kan utfärdas med avseende på domar varigenom arvingens ställning bekräftas, men som inte (inte ens delvis) är verkställbara?
- 2) Ska artikel 3.1 g i förordning nr 650/2012 tolkas så, att ett arvsintyg, som upprättats av notarius publicus efter samstämmig ansökan av samtliga parter i intygsförfarandet och som har samma rättsverkan som ett lagakraftvunnet beslut om arv som har meddelats av domstolen – såsom ett arvsintyg som utfärdats av en polsk notarius publicus –, utgör en dom i den mening som avses i denna bestämmelse?

Ska följaktligen artikel 3.2 [första stycket] i förordning nr 650/2012 tolkas så, att en notarius publicus som upprättar den typen av arvsintyg ska anses utgöra en domstol i den mening som avses i sistnämnda bestämmelse?

- 3) Ska artikel 3.2 [andra stycket] i förordning nr 650/2012 tolkas så, att den underrättelse som medlemsstaten ska lämna i enlighet med artikel 79 i förordningen har ett informationsvärde och inte utgör ett villkor för att rättstillämpare som har behörighet i arvsfrågor och som utövar rättsliga funktioner ska kunna betraktas som en domstol i den mening som avses i artikel 3.2 [första stycket] i förordningen om de uppfyller villkoren i sistnämnda bestämmelse?
- 4) För det fall att frågorna 1, 2 och 3 besvaras nekande:

Ska artikel 3.1 i) i förordning nr 650/2012 tolkas så, att det förhållandet, att ett nationellt procedurmässigt instrument varigenom arvingens ställning bekräftas – såsom det polska arvsintyget –, anses utgöra en dom i den mening som avses i artikel 3.1 g i förordning nr 650/2012, innebär att det inte kan anses utgöra en officiell handling?

- 5) För det fall att fråga 4 besvaras nekande:

Ska artikel 3.1 i) i förordning nr 650/2012 tolkas så, att ett arvsintyg som upprättats av notarius publicus efter samstämmig ansökan av samtliga parter i ett förfarande avseende utfärdandet av ett arvsintyg, såsom det arvsintyg som upprättats av en polsk notarius publicus, ska anses utgöra en officiell handling i den mening som avses i denna bestämmelse?"

IV. Rättslig bedömning

42. Målet gäller utfärdandet av ett av de intyg som föreskrivs i förordning nr 650/2012 avseende antingen en dom eller en officiell handling i samband med arv.

43. Det ska påpekas att användandet av sådana intyg föreskrivs antingen för domar, i syfte att uppnå ett erkännande eller förklaring om verkställbarhet av dessa [artikel 39.2, artikel 43 och artikel 46.3 b i denna förordning], eller för officiella handlingar, beträffande användningen av dessa i en annan medlemsstat (artikel 59.1 i denna förordning) eller för förklaring om verkställbarhet av dessa handlingar (artikel 60.2 i denna förordning).

44. Det följer av omständigheterna i det nationella målet att WB framställde sin ansökan om intyg i syfte att uppnå ett erkännande i Tyskland av det bevis på hennes egenskap av arvinge som det av en polsk notarie upprättade arvsintyget utgör.⁹

45. Även om det föreskrivs i artikel 59.1 andra stycket i förordning nr 650/2012 att ett intyg kan bifogas en officiell handling för användning i en annan medlemsstat, gäller detta emellertid inte för domar som meddelats i en medlemsstat. Enligt artikel 39.2 och artikel 46.3 b i denna förordning är det endast i händelse av en tvist som ett intyg krävs som stöd för en ansökan om erkännande som kan inges av varje berörd part, som en huvudfråga eller en prejudiciell fråga.

46. Det kan i detta hänseende påpekas att den hänskjutande domstolen inte har konstaterat att de tyska banker där hennes avlidne fader hade öppnat konton som motiverade hennes ansökan om godkännande skulle ha vägrat att erkänna WB som arvinge, medan hon i huvudsak har gjort gällande att arvsintyget kan kvalificeras som dom i den mening som avses i förordning nr 650/2012.

47. Flera synpunkter kan således framföras beträffande huruvida begäran om förhandsavgörande kan tas upp till prövning.

A. Huruvida begäran om förhandsavgörande kan tas upp till prövning

48. För det första tillämpas förordning nr 650/2012, som domstolen erinrade om i domen Oberle, på arv med gränsöverskridande verkan.¹⁰ Domstolen slog även fast att nationella intyg omfattas av dess tillämpningsområde.¹¹ Det är emellertid, för att ansöka om ett intyg i syfte att uppnå ett erkännande av en dom eller använda en officiell handling, inte nödvändigt att styrka att egendom finns i en annan medlemsstat. Detta mål illustrerar just att det kan vara nödvändigt att styrka sin egenskap av arvinge för att kontrollera huruvida det finns egendom i en annan medlemsstat.¹²

49. För det andra krävs det inte för ansökan om utfärdande av ett intyg något bevis för att en talan har väckts i en medlemsstat i syfte att uppnå ett erkännande av ett beslut.

⁹ Det ska påpekas att WB valde att inte ansöka om utfärdande av ett europeiskt arvsintyg vilket har utformats just för att uppfylla arvingars behov av att lätt kunna bevisa sin ställning eller sina rättigheter (se skäl 6 i förordning nr 67 i förordning nr 650/2012). Som domstolen erinrade om i domen av den 21 juni 2018, Oberle (C-20/17, nedan kallad domen Oberle, EU:C:2018:485, punkt 47), är användningen av detta arvsintyg inte obligatorisk och det ersätter inte nationella dokument. Biträdande notarius publicus angav i sitt skriftliga yttrande som ingavs kort efter domen av den 1 mars 2018, Mahnkopf (C-558/16, EU:C:2018:138), att detta mål illustrerar de tolkningssvårigheter avseende omfattningen av arvingarnas rättigheter som ibland måste övervinnas och således ger företräde är dessa nationella handlingar.

¹⁰ Punkt 32 i domen Oberle. Se särskilt, beträffande begreppet gränsöverskridande, lydelsen i skälen 7 och 67, till vilka det hänvisas i denna punkt.

¹¹ Punkt 30 i domen Oberle.

¹² Det förefaller i detta hänseende återigen nödvändigt att göra en koppling till utfärdandet av en europeisk arresteringsorder, liksom jag föreslog i punkt 32 i mitt förslag till avgörande Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2016:654). Vidare kunde, före domen Oberle, debatten om tillämpningsområdet för förordning nr 650/2012 legitimt utgöra grund för fruktan att verkningarna av ett nationellt intyg inte erkänns.

50. För det tredje utesluter, liksom den hänskjutande domstolen har understrukt genom sin fjärde tolkningsfråga, valen att kvalificera arvsintyget som "officiell handling" respektive som "dom" i den mening som avses i förordning nr 650/2012 varandra.

51. Under dessa omständigheter anser jag att varje tvivel beträffande att tolkningsfrågorna skulle vara rent hypotetiska och således inte kunna tas upp till prövning kan uteslutas.

B. Prövning i sak

52. Jag anser att den andra och den tredje tolkningsfrågan inledningsvis ska prövas tillsammans, eftersom den hänskjutande domstolen genom dessa har bett domstolen att klargöra huruvida ett arvsintyg som utfärdats av en polsk notarius publicus kan kvalificeras som en "dom" som meddelats av en "domstol" i den mening som avses i förordning nr 650/2012 och att svaret på den första – liksom den fjärde och den femte – tolkningsfrågan är direkt beroende av denna kvalificering.

1. Begreppen "dom" och "domstol"

53. Det ska erinras om att "dom" i artikel 3.1 g i förordning nr 650/2012 definieras som varje arvsrättsligt avgörande som har meddelats av en domstol i en medlemsstat oavsett dess rubricering, såsom domstolstjänstemans beslut i fråga om rättegångskostnader.

54. Det ska således, för det första, understrykas att till skillnad från en domstolstjänstemans beslut i fråga om rättegångskostnader som kan genomföras i en annan medlemsstat, som avses i denna artikel,¹³ har inget förtydligande gjorts avseende arvsintyg, trots att det utgör grunden för arvsöverlåtelse. Av detta följer, i motsats till vad den hänskjutande domstolen och den biträdande notarius publicus har gjort gällande, att beslutets art eller betydelse inte ska beaktas.

55. Vidare ska det påpekas att unionslagstiftaren har fastställt två villkor, ett materiellt och ett organisatoriskt.

56. Prövningen av det första av dessa villkor medför inga svårigheter, eftersom domstolen, i domen Oberle, slog fast att de nationella intygen omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 650/2012 på grund av dess föremål.¹⁴

57. Följaktligen återstår det att pröva det andra villkoret, vilket anges i artikel 3.1 g i denna förordning, nämligen villkoret avseende det organ som meddelar domen, det vill säga en domstol.

58. Enligt artikel 3.2 första stycket i denna förordning avses med "domstol" alla rättsliga myndigheter och alla andra myndigheter och rättstillämpare som har behörighet i arvsfrågor och som utövar rättsliga funktioner eller agerar genom delegering från en rättslig myndighet eller agerar under kontroll av en rättslig myndighet ...".

59. Således avses inte bara de myndigheter vars ställning garanterar deras självständighet i förhållande till andra statliga organ, utan även dem som är underställda motsvarande krav, på grund av de funktioner som de utövar eller på grund av den rättsliga myndighetens ingripande.

¹³ En domstolstjänstemans fastställande av storleken på rättegångskostnaderna kvalificeras som "dom" eftersom "domstolstjänstemannen handlar i egenskap av domstol som har prövat målet i sak och eftersom ett dömande organ ska besluta om rättegångskostnaderna, i händelse av tvist" [dom av den 2 juni 1994, Solo Kleinmotoren (C-414/92, EU:C:1994:221, punkt 16)].

¹⁴ Punkt 30 i domen Oberle.

60. Av detta följer att begreppen ”dom” och ”rättsliga funktioner” är nära sammankopplade liksom bekräftas av skäl 22 i förordning nr 650/2012. I detta anges att ”[o]m notarierna utövar rättsliga funktioner är de underkastade bestämmelserna om behörighet,¹⁵ och *deras avgöranden* bör spridas i enlighet med bestämmelserna om erkännande, verkställbarhet och verkställighet av domar”¹⁶ varefter det, för att undvika varje tvivel, tilläggs att ”[n]är notarierna inte utövar rättsliga funktioner är de inte underkastade bestämmelserna om behörighet, och *de officiella handlingar som de utfärdar* bör cirkuleras i enlighet med bestämmelserna om officiella handlingar”¹⁷.

61. Vidare föreskrivs i artikel 3.2 andra stycket i denna förordning att medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om de andra myndigheter och rättstillämpare som, utöver domstolar, utövar rättsliga funktioner.

62. Det kan i förevarande mål konstateras att de polska myndigheterna inte har angett att notarius publicus utövar rättsliga funktioner.¹⁸

63. Följaktligen ska de frågor som den hänskjutande domstolen har ställt beträffande följderna av denna avsaknad av underrättelse, inom ramen för den tredje tolkningsfrågan, avgöra behovet av att domstolen uttalar sig om begreppet ”rättsliga funktioner”, som avses i den andra tolkningsfrågan.

2. Följderna av avsaknaden av underrättelse såsom den föreskrivs i artikel 3.2 andra stycket i förordning nr 650/2012

64. Domstolen har ännu inte haft tillfälle att uttala sig om frågan avseende räckvidden av de underrättelser som medlemsstaterna ska göra enligt bestämmelserna i förordning nr 650/2012. En analog fråga har emellertid prövats på området socialförsäkring. Den avsåg bland annat tolkningen av artikel 9.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 883/2004 av den 29 april 2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen,¹⁹ i ändrad lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 465/2012 av den 22 maj 2012,²⁰ i vilken föreskrivs att medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om förklaringar avseende nationella prestationer och avsaknaden av sådant försäkringssystem som avses i de olika bestämmelserna i förordning nr 883/2004. Enligt min uppfattning kan domstolens praxis på området överföras på de förklaringar som föreskrivs i förordning nr 650/2012, trots skillnaderna beträffande föremålet för de tillämpliga instrumenten, eftersom de visar fasta bedömningsgrunder som bygger på grundprinciper som det förefaller omöjligt att avvika ifrån.²¹

¹⁵ Se, även i detta hänseende, skäl 21.

¹⁶ Min kursivering.

¹⁷ Min kursivering.

¹⁸ En förteckning över de andra myndigheter och rättstillämpare som likställs med en domstol och som kommissionen har underrättats om finns på följande webbplats: https://e-justice.europa.eu/content_succession-380-fr.do?clang=fr. Det fallet att en domstol har delegerat befogenheter eller att befogenheter utövas under domstols överinseende kommer inte att behandlas i detta förslag till avgörande, eftersom det inte har åberopats.

¹⁹ EUT L 166, 2004, s. 1, och rättelse i EUT L 200, 2004, s. 1.

²⁰ EUT L 149, 2012, s. 4 (nedan kallad förordning nr 883/2004).

²¹ Däremot anser jag, i motsats till var Wautelet, P. har anfört i Bonomi, A., och Wautelet, P., *Le droit européen des successions, Commentaire du règlement (UE) n° 650/2012, du 4 juillet 2012*, andra upplagan, Bruylant, Bryssel, 2016, punkt 71, fotnot 89, s. 173, inte att en koppling kan göras till bestämmelserna i rådets förordning (EG) nr 1346/2000 av den 29 maj 2000 om insolvensförfaranden (EGT L 160, 2000, s. 1), i ändrad lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 603/2005 av den 12 april 2005, (EUT L 100, 2005, s. 1) (nedan kallad förordning nr 1346/2000), eller med domen av den 21 januari 2010, MG Probud Gdynia (C-444/07, EU:C:2010:24, punkt 40). Bilaga A till förordning nr 1346/2000 innehåller nämligen en förteckning över de förfaranden på vilka denna förordning är tillämplig och utgör en integrerad del av denna. Det samma gäller artikel 4.7 i Europaparlamentets och rådets förordning nr 805/2004 av den 21 april 2004, om införande av en europeisk exekutionstitel för obestridda fordringar (EUT L 143, 2004, s. 15), och artikel 3 i Europarådets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012, om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EUT L 351, 2012, s. 1), av vilka domstolen har dragit slutsatsen att då dessa artiklar endast avser de myndigheter som uppräknas där, omfattas inte notaries i Kroatien av dem (se dom av den 9 mars 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199, punkt 34), och dom av den 9 mars 2017, Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193, punkt 46).

65. Således, när det gäller senare domar, följer det av domen av den 3 mars 2016, kommissionen/Malta,²² och domen av den 30 maj 2018, Czerwiński,²³ att domstolen har slagit fast att medlemsstaternas förklaringar ger upphov till en presumtion för att de nationella lagstiftningar som har angetts omfattas av det materiella tillämpningsområdet för förordning nr 883/2004 och att omvänt så kan den omständigheten att en nationell lag eller annan författning inte har nämnts i en medlemsstats förklaring inte, i sig, anses visa att denna lag eller författning inte omfattas av tillämpningsområdet för nämnda förordning.²⁴ Så länge en medlemsstats förklaringar inte ändras eller återkallas måste de övriga medlemsstaterna beakta dem.²⁵

66. Domstolen har vidare slagit fast att när det råder osäkerhet om huruvida den behöriga nationella myndigheten har gjort en riktig förklaring, bland annat vad gäller den kvalificering som medlemsstaten har gjort,²⁶ ”att det alltid kan bli nödvändigt för en nationell domstol som handlägger ett mål som rör nationell lagstiftning, att pröva [denna kvalificering] och i förekommande fall att hänskjuta en tolkningsfråga till EU-domstolen”.²⁷

67. Vidare kan kvalificeringen, eftersom den ska göras av den berörda nationella domstolen, inte anses vara bindande för denna domstol.²⁸ Det samma gäller enligt min uppfattning vid avsaknad av förklaring.

68. Mot denna bakgrund förslår jag att domstolen ska besvara den tredje frågan enligt följande. Den omständigheten att Republiken Polen har underlåtit att lämna en underrättelse, såsom föreskrivs i artikel 3.2 andra stycket i förordning nr 650/2012, om att notarii publici utövar rättsliga funktioner är inte av bindande karaktär.

69. Följaktligen ska en prövning göras av den hänskjutande domstolens andra tolkningsfråga genom vilken den, i huvudsak, önskar få klarhet i huruvida förordning nr 650/2012 ska tolkas på så sätt att notarii publici i Polen som agerar inom ramen för den behörighet som de har enligt polsk rätt i förfarandet för upprättandet av arvsintyg utövar rättsliga funktioner.

3. Begreppet rättsliga funktioner

70. Den spanska och den ungerska regeringen anser att begreppet ”domstol” som används i förordning nr 650/2012 inte bara omfattar domstolar i strikt mening, enligt det uttryck som används i skäl 20 i förordningen, utan även, generellt, samtliga myndigheter när de utövar en funktion under motsvarande omständigheter, vilket i förevarande mål är fallet med en notarius publicus som utfärdar ett arvsintyg i enlighet med polsk rätt. Kommissionen har, å sin sida, liksom Republiken Polen, gjort gällande en motsatt ståndpunkt, samtidigt som den vid förhandlingen, mot bakgrund av domskälen i domen Oberle, preciserade att detta begrepp, för myndigheter som inte utövar dömande verksamhet, endast avser tvisteförfaranden.

²² C-12/14, EU:C:2016:135.

²³ C-517/16, EU:C:2018:350.

²⁴ Se dom av den 30 maj 2018, Czerwiński (C-517/16, EU:C:2018:350, punkterna 31 och 32 samt där angiven rättspraxis).

²⁵ Se dom av den 3 mars 2016, kommissionen/Malta (C-12/14, EU:C:2016:135, punkt 39).

²⁶ Dom av den 30 maj 2018, Czerwiński (C-517/16, EU:C:2018:350, punkt 36 och där angiven rättspraxis).

²⁷ Dom av den 30 maj 2018, Czerwiński (C-517/16, EU:C:2018:350, punkt 37 och där angiven rättspraxis).

²⁸ Dom av den 30 maj 2018, Czerwiński (C-517/16, EU:C:2018:350, punkterna 38 och 39).

71. Begreppet ”rättsliga funktioner” ska, enligt domstolens fasta praxis, i avsaknad av uttrycklig hänvisning till medlemsstaternas rättsordningar för fastställandet av bestämmelsens innebörd och tillämpningsområde i regel ges en självständig och enhetlig tolkning, med beaktande av inte bara ordalydelsen i artikel 3 i förordning nr 650/2012, utan även det sammanhang i vilket bestämmelsen ingår och det mål som eftersträvas med den aktuella förordningen.²⁹

a) Lydelsen

72. För det första ska särdraget i begreppet ”domstol” i förordning nr 650/2012 understrykas. I punkt 4.1, artikel 2, i motiveringen till kommissionen förslag³⁰ anges att ”[b]egreppet domstol används i den här förordningen i bred bemärkelse och omfattar också andra myndighetsutövare som har liknande funktioner till exempel på grund av delegering, såsom notarie eller registrator”.

73. I motsats till exempelvis i förordningarna nr 805/2004 och 1215/2012, i förordning nr 650/2012, vilka inte innehåller någon allmän bestämmelse i detta hänseende,³¹ preciseras således i artikel 3.2 första stycket i förordning nr 650/2012 att begreppet ”domstol”³² inte bara omfattar alla rättsliga myndigheter utan även alla andra myndigheter och rättstillämpare som har behörighet i arvsfrågor och som utövar rättsliga funktioner samt uppfyller vissa villkor som anges i samma bestämmelse.³³

74. Detta villkor avseende funktioner som utövas av andra myndigheter än rättstillämpare kan jämföras med domstolens praxis enligt vilken det, ”vad avser notariers funktioner ... föreligger grundläggande skillnader mellan domstolars roll och notariers roll”.³⁴

75. Villkoren för kvalificering av de funktioner som utövas anges i artikel 3.2 första stycket i förordning nr 650/2012, enligt vilken ”sådana andra myndigheter och rättstillämpare [ska garantera] opartiskhet och samtliga parter rätt att bli hörda och ... att deras beslut enligt lagen i den medlemsstat där de är verksamma

a) kan bli föremål för överklagande eller förnyad prövning av en rättslig myndighet, och

b) har liknande giltighet och verkan som ett beslut av en rättslig myndighet i samma fråga.”

29 Se dom av den 9 mars 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199, punkt 32), och dom av den 1 mars 2018, Mahnkopf (C-558/16, EU:C:2018:138, punkt 32).

30 Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om behörighet, tillämplig lag, erkännande och verkställighet av domar och officiella handlingar i samband med arv och om inrättandet av ett europeiskt arvsintyg (KOM(2009) 154 slutlig). Se även skäl 20 i förordning nr 650/2012.

31 Jämför dom av den 9 mars 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199, punkt 35), och dom av den 9 mars 2017, Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193, punkt 48). Se även preciseringar avseende vissa språkversioner i generaladvokaten Bobeks förslag till avgörande i målet Pula Parking (C-551/15, EU:C:2016:825, punkterna 68 och 71).

32 Se, för en detaljerad beskrivning av mångfalden av definitioner av begreppet ”domstol” mitt förslag till avgörande i målet Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2016:654, punkt 67 och följande punkter).

33 Se dom av den 9 mars 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199, punkt 35), och dom av den 9 mars 2017, Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193, punkt 48), samt skäl 20 i förordning nr 650/2012.

34 Dom av den 9 mars 2017, Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193, punkt 47 och där angiven rättspraxis).

b) Den allmänna systematiken i förordning nr 650/2012 och det eftersträlvade målet

76. De villkor som anges i artikel 3.2 första stycket i förordning nr 650/2012 garanterar iakttagandet av principen om ömsesidigt förtroende för rättsskipningen inom unionens medlemsstater som gäller vid tillämpningen av bestämmelserna i denna förordning om erkännande och verkställande av beslut i en annan medlemsstat, vilka är inspirerade av förordning (EG) nr 44/2001.³⁵

77. Dessa villkor utgör grunden för skillnaden mellan vilken rättsordning som ska tillämpas på rörligheten av "domar" och "handlingar" i medlemsstaterna, vilket särskilt har förtydligats i artikel 59 i förordning nr 650/2012.³⁶

78. Följaktligen är, förutom kriteriet avseende opartiskhet, det funktionella villkor som ska uppfyllas enligt min uppfattning det som avser behörighet, för den berörda domstolen, att slita en viss tvist³⁷ eller att pröva sin egen behörighet på grundval av sin bedömning, vilken enligt domstolens fasta rättspraxis motiverar iakttagandet av grundläggande processrättsliga principer, däribland principen om ett kontradiktoriskt förfarande, samt förekomsten av rättsmedel, vilka garanterar den fria rörligheten för domar.³⁸ Av dessa skäl anser jag att det saknas anledning att, i samband med arv, frångå denna tolkning, vilken ska tillämpas på avgöranden i tvistiga mål och beslut i rättsvårdsärenden.³⁹

79. Härav följer att när det gäller sådana icke-rättsliga myndigheter som avses i förordning nr 650/2012, är det enda relevanta villkoret det som avser utövandet av en beslutsbehörighet.⁴⁰ Med andra ord ska den berörda icke-rättsliga myndighetens behörighet inte enbart vara beroende av parternas vilja. I ett sådant fall består nämligen, även om denna myndighet måste utföra kontroller, dess roll i att fastställa parternas överenskommelse och vid svårigheter återförvisa dem till en domstol.⁴¹

80. Det förhållandet att det är fråga om ett förfarande som bygger på samförstånd, vilket innebär att det inte finns några rättsmedel, medför att det inte behöver diskuteras huruvida en utfärdad handling har liknande verkningar som ett beslut av en rättslig myndighet, i den mening som avses i artikel 3.2 första stycket b i förordning nr 650/2012, eftersom de villkor för kvalificering som fastställs i artikel 3.2 första stycket i denna förordning är kumulativa.

35 Rådets förordning av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 12, 2001, s. 1). Se, beträffande bakgrunden till förordning nr 650/2012, det förslag till förordning som anges i fotnot 30 i detta förslag till avgörande, särskilt punkt 4.4 i motiveringen. Se även skäl 59 i förordning nr 650/2012: "Mot bakgrund av den allmänna målsättningen för förordningen, nämligen att åstadkomma ömsesidigt erkännande av medlemsstaternas domar på arvsområdet, oberoende av huruvida domarna gäller tvistemål eller icke-tvistemål, bör denna förordning fastställa bestämmelser om domars erkännande, verkställbarhet och verkställighet som liknar bestämmelserna i andra unionsinstrument inom det civilrättsliga samarbetet". Se i detta hänseende dom av den 9 mars 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199, punkterna 40–43), och dom av den 9 mars 2017, Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193, punkt 54).

36 Se, för en jämförelse, lydelsen i artikel 46 i rådets förordning (EG) nr 2201/2003 av den 27 november 2003 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål och mål om föräldraansvar samt om upphävande av förordning (EG) nr 1347/2000 (EUT L 338, 2003, s. 1): "Handlingar som har upprättats eller registrerats som officiella handlingar (actes authentiques) och är verkställbara i en medlemsstat samt överenskommelser mellan parter som är verkställbara i ursprungsmedlemsstaten ska erkännas och förklaras verkställbara under samma förutsättningar som domar".

37 Jämför dom av den 2 april 2009, Gambazzi (C-394/07, EU:C:2009:219, punkt 25). Se även mitt förslag till avgörande BUAK Bauarbeiter-Urlaubs- u. Abfertigungskasse (C-579/17, EU:C:2018:863, punkt 51).

38 Se dom av den 9 mars 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199, punkt 43).

39 Jämför dom av den 15 november 2012, Gothaer Allgemeine Versicherung m.fl. (C-456/11, EU:C:2012:719, punkterna 31 och 32). Domstolen har i huvudsak slagit fast att en restriktiv tolkning av begreppet "dom" skulle skapa en kategori av domstolsrättsakter som domstolar i andra medlemsstater således inte skulle behöva erkänna och att kvalificeringen av ett avgörande ska vara oberoende av hur ett sådant avgörande kvalificeras i en annan medlemsstats rätt.

40 Jämför dom av den 24 maj 2011, kommissionen/Österrike (C-53/08, EU:C:2011:338, punkt 85), och dom av den 1 februari 2017, kommissionen/Ungern (C-392/15, EU:C:2017:73, punkt 108 och där angiven rättspraxis).

41 Se dom av den 2 juni 1994, Solo Kleinmotoren (C-414/92, EU:C:1994:221, punkt 18), mitt förslag till avgörande Gothaer Allgemeine Versicherung m.fl. (C-456/11, EU:C:2012:554, punkt 38), samt generaladvokaten Szpunars förslag till avgörande Oberle (C-20/17, EU:C:2018:89, punkt 74 och där angiven doktrin). Jämför dom av den 24 maj 2011, kommissionen/Österrike (C-53/08, EU:C:2011:338, punkt 103), och dom av den 1 februari 2017, kommissionen/Ungern (C-392/15, EU:C:2017:73, punkt 116).

81. Således föreslår jag en tolkning som kan jämföras med den som följer av domen Oberle, vilken domstolen meddelade nyligen. Denna tolkning kräver emellertid vissa terminologiska förtydliganden.

82. I det målet, som avsåg en tysk domstols behörighet att utfärda ett arvsintyg med begränsad räckvidd för den del av arvet som fanns i Tyskland, framhävde domstolen inte arten eller betydelsen av konstaterandena beträffande egenskapen av arvinge för det senare förloppet av arvsöverlåtelse, utan centraliseringen till en enda medlemsstat för de förfaranden som hade inletts vid en domstol, i strikt mening, ”oavsett om förfarandet handl[ades] som ett tvistigt mål eller som ett rättsvårdsärende”.⁴²

83. Domstolen slog fast att den regel om [den internationella behörigheten för medlemsstaternas domstolar i samband med förfaranden rörande åtgärder som gäller hela arvet]⁴³ som uppställs i artikel 4 [i förordning nr 650/2012] även åsyftar förfaranden som inte leder till något domstolsavgörande”.⁴⁴ Domstolen kom fram till denna slutsats med hänsyn till det målet med förordning nr 650/2012, nämligen att undvika att kvarlåtenskapen splittras.⁴⁵

84. Av detta kan två slutsatser dras. För det första har domstolen privilegierat det organiska villkoret, nämligen kvalificeringen av den behöriga myndighet som hade utfärdat arvsintyget, och inte det funktionella villkoret beträffande förfarandets art, i den mån det gällde vilken domstol som kunde vara behörig i händelse av bestridande i samband med arv.⁴⁶ Av detta följer att det avgörande villkoret för bedömningen av den icke-rättsliga myndighetens funktioner är det som avser utövandet av en beslutsbehörighet oberoende av om förfarandet handläggs som ett tvistemål eller som ett rättsvårdsärende.

85. För det andra krävs, såsom bekräftades av diskussionerna vid förhandlingen i målet, försiktighet, med anledning av denna uppdelning av de förfaranden som avses i förordning nr 650/2012, beträffande villkoren för användning av uttrycket ”rättsliga funktioner”. I domen Oberle, i punkt 38, valde domstolen nämligen detta uttryck som en motsats till det nationella rättsvårdande förfarandet. I punkt 40 i denna dom använde domstolen uttrycket ”att begreppet endast omfattar avgörande av rättskipande karaktär”. Den angav vidare, i punkt 42 i denna dom, efter att ha hänfört till förklaringar om arv som tas emot av domstolar, att ”den regel om domstols behörighet som uppställs i artikel 4 även åsyftar förfaranden som inte leder till något *domstolsavgörande*”,⁴⁷ ett uttryck som i allmänhet anses innebära att det föreligger en tvist, bland annat vid prövning av huruvida en begäran om förhandsavgörande kan tas upp till prövning.⁴⁸

86. Följaktligen förespråkar jag, i linje med mina tidigare förklaringar, att uttrycket ”rättsliga funktioner” ska anses avse både förfaranden som handläggs som tvistiga mål och förfaranden som handläggs som rättsvårdsärenden, under förutsättning att de sistnämnda förfarandena inte enbart grundar sig på parternas vilja.

42 Punkt 44 i domen Oberle. Domstolen angav i punkt 38 i den domen att det framgick av ”beslutet om hänskjutande att förfaranden för utfärdande av nationella arvsintyg handläggs som rättsvårdsärenden och att *beslut* om utfärdande av sådana intyg endast innehåller fastställelser av de faktiska omständigheterna och att de inte innehåller några uppgifter som kan ha rättskraft” (min kursivering).

43 Uttryck hämtat från punkt 44 i domen Oberle.

44 Punkt 42 i domen Oberle.

45 Punkt 56 i domen Oberle.

46 Ett sådant villkor skulle kunna jämföras med villkoret i artikel 42.2 b i) i förordning nr 1215/2012 avseende verkställande av ett beslut om en interimistisk åtgärd. Ett intyg som utfärdas i detta syfte av den domstol som beslutat om åtgärderna ska intyga att denna domstol har behörighet att avgöra saken.

47 Min kursivering.

48 Se, för en erinran om utvecklingen av domstolens praxis mot en bredare tolkning, mitt förslag till avgörande BUAK Bauarbeiter-Urlaubs- u. Abfertigungskasse (C-579/17, EU:C:2018:863, punkt 34).

87. Under alla omständigheter ska räckvidden av domen Oberle begränsas till den fråga om domstolarnas internationella behörighet som prövades i det målet, vilket betonade den stora betydelsen av förordning nr 650/2012, nämligen att avskaffa skillnaderna mellan behörighetsgrunder i samband med arv. Även om den domen inte gäller enbart domstolar, tillåter emellertid dess domskäl inte att anse att domstolen har avsett ändra begreppet ”rättsliga funktioner” genom att utvidga det till att gälla handlingar som innebär att en privat viljeförklaring fastställs.

88. Med andra ord öppnar denna dom inte för en breddad syn på begreppet ”dom” som skulle kunna motsvara synen på begreppet ”domstol”, vilket har en specifik betydelse i samband med arv.

89. Av den domen, som gällde ett rättsvårdsärende, kan man således inte dra slutsatsen att varje icke-rättslig myndighet som utfärdar arvsintyg, i avsaknad av bestridande, meddelar domar som en domstol i den mening som avses i artikel 3.1 g i förordning nr 650/2012.

90. Inte heller kan, som den polska biträdande notarius publicus har gjort gällande, några argument härledas ur att begreppet ”beslut” används i artikel 72 i förordning nr 650/2012 avseende rättsmedel som kan användas efter det att ett europeiskt arvsintyg har utfärdats, eftersom detta intyg omfattas av ett självständigt regelverk, liksom domstolen slog fast i domen Oberle,⁴⁹ och att detta begrepp används oberoende av vilken myndighet som är utfärdande myndighet i den mening som avses i artikel 67 i denna förordning, vilken ska jämföras med dess artikel 64.

91. Det är mot denna bakgrund som de funktioner som den polska notarius publicus utövar när denne upprättar ett arvsintyg ska klassificeras.

4. Prövning av den polska notarius publicus funktioner mot bakgrund av de fastställda villkoren

92. Som framgår av min utredning i målet, ska en notarius publicus enligt artikel 4 och artikel 5.1 driva en byrå⁵⁰ för egen räkning och utöva sin huvudverksamhet mot ersättning på grundval av en överenskommelse mellan parterna inom gränserna för en prislista.

93. Vad beträffar en notarius publicus verksamhet i samband med arv, ska det inledningsvis erinras om att enligt artikel 1027 i civillagen ska arvingars rättigheter i kvarlåtenskapen styrkas genom ett beslut om arv eller ett registrerat arvsintyg. Den hänskjutande domstolen har angett⁵¹ att detta alternativ hade införts år 2009 för arvsfall där parterna är eniga om hur kvarlåtenskapen ska fördelas.

94. Således kan notarius publicus endast handlägga en ansökan om arvsintyg om samtliga berörda parter är överens⁵² eller om det inte föreligger tvivel⁵³ avseende de nationella domstolarnas behörighet, innehållet i utländsk tillämplig lag, vem som är arvinge och andelen i kvarlåtenskapen. Notarius publicus ska inte upprätta ett arvsintyg om, exempelvis, alla personer som skulle kunna identifieras som legala arvingar eller testamentstagare inte var närvarande vid tidpunkten för upprättandet av protokollet.⁵⁴ För det fall att två eller flera arvsintyg har registrerats med avseende på ett och samma arv ska den domstol som har behörighet med avseende på arvet på begäran av den berörda parten upphäva samtliga arvsintyg och fatta beslut med avseende på arvet.⁵⁵ Enligt artikel 669¹ § 1 i civilprocesslagen ska den domstol som har behörighet med avseende på arv upphäva

49 Punkt 46 i den domen.

50 Det polska ordet är ”kancelaria”.

51 I punkt 3 ”Nationella bestämmelser” i beslutet om hänskjutande (s. 9 i den svenska översättningen).

52 Artikel 95c § 2.1, i lagen om notarius publicus. Den hänskjutande domstolen har preciserat att ansökan om utfärdande av ett intyg av notarius publicus endast få framställas av arvingarna vilka ska komma överens om innehållet (s. 10 i översättningen av beslutet om hänskjutande, andra stycket).

53 Artikel 95e § 1 i lagen om notarius publicus.

54 Artikel 95e § 2.2 i lagen om notarius publicus.

55 Artikel 669¹ § 2 i civilprocesslagen.

ett registrerat arvsintyg om det avseende samma arv har fattats ett beslut om fastställande av arv. Vidare gäller att även om arvsintyget har samma verkningar som ett beslut om fastställande av arv,⁵⁶ har det inte rättskraft⁵⁷ och kan inte överklagas. Det kan endast ogiltigförklaras, bland annat i de fall som anges i artiklarna 669¹ och 679⁵⁸ i civilprocesslagen.

95. Det följer tydligt av dessa bestämmelser att de uppgifter som notarius publicus har i samband med arv utövas på grundval av samförstånd och därmed förutsätter att det på förhand finns ett samtycke från de berörda parterna eller en överenskommelse dem emellan och att domstolarnas behörighet inte påverkas i avsaknad av sådan överenskommelse. Dessa uppgifter kan följaktligen inte i sig betraktas som direkt och specifikt förenade med utövandet av rättsliga funktioner.

96. Som domstolen redan har slagit fast, i mål om fördragsbrott,⁵⁹ påverkas inte heller denna bedömning av det förhållandet att notarius publicus har en skyldighet att kontrollera att de lagstadgade villkoren – som biträdande notarius publicus åberopat – är uppfyllda, eftersom denne inte utövar någon beslutsbefogenhet, förutom att avslå ansökningar om utfärdande av arvsintyg, eller av den omständigheten att de upprättade handlingarna medför verkningar liknande domars verkningar.

97. Mot denna bakgrund föreslår jag att domstolen ska besvara den hänskjutande domstolens andra tolkningsfråga enligt följande. Artikel 3.2 första stycket i förordning nr 650/2012 ska tolkas på så sätt att en notarius publicus som på samstämmig begäran av alla parter i notariieförfarandet upprättar ett arvsintyg, enligt bestämmelserna i polsk rätt, inte omfattas av begreppet "domstol" i den mening som avses i denna förordning. Följaktligen utgör det polska arvsintyget, som upprättats av notarius publicus, inte en "dom" i den mening som avses i artikel 3.1 g i denna förordning till vilken intyget avseende dom i samband med arv motsvarande formulär I i bilaga 1 till genomförandeförordning nr 1329/2014 ska bifogas.

98. Följaktligen ska den hänskjutande domstolens första och fjärde tolkningsfråga inte besvaras, eftersom ändamålet med dem har förfallit. Således återstår att pröva den femte och sista tolkningsfrågan avseende klassificeringen av den aktuella handlingen som "officiell handling".

5. Klassificering av arvsintyg som "officiell handling"

99. Enligt definitionen i artikel 3.1 i) i förordning nr 650/2012 följer klassificeringen som "officiell handling" av att en handling i en arvsfråga som har upprättats eller registrerats som en officiell handling i en medlemsstat och vars äkthet har bestyrkts av en offentlig myndighet eller av annan myndighet som av den berörda medlemsstaten har bemyndigats för ändamålet.

⁵⁶ Artikel 95j i lagen om notarius publicus.

⁵⁷ Artikel 363 och följande artiklar i civillagen, enligt den polska regeringens skriftliga yttrande.

⁵⁸ Se även, enligt den doktrin som den polska regeringen har hänvisat till ("Komentarz do art. 95j Prawa o notariacie", i Szereda, A., *Czynności notarialne. Komentarz do art. 79–112 Prawa o notariacie*, Legalis, Warszawa, 2018), övriga följande fall:

- ett arvsintyg har registrerats för kvarlåtenskapen från en person som har förklarats avliden eller vars bortfall har konstaterats genom domstolsbeslut, och detta beslut om förklaring eller konstaterande av den avlidnes bortfall har ogiltigförklarats (artikel 678 i civilprocesslagen),
- till följd av ett slutgiltigt godkännande av domstolen av ogiltigförklaringen av förklaringen om godkännande eller vägran av arvet, görs en ändring beträffande de personer avseende vilka arvsintyget har registrerats (artikel 690.2 i civilprocesslagen).

⁵⁹ Bland annat dom av den 1 februari 2017, kommissionen/Ungern (C-392/15, EU:C:2017:73, punkterna 118 och 121 samt där angiven rättspraxis) och dom av den 15 mars 2018, kommissionen/Republiken Tjeckien (C-575/16, ej publicerad, EU:C:2018:186, punkterna 124 och 126). I detta sistnämnda mål angav domstolen i punkt 90 i sin dom att "[d]enna medlemsstat har, för det sjätte, gjort gällande att notarius publicus, när denne agerar i egenskap av skiftesman, ska betraktas som en 'domstol' i den mening som avses i förordning nr 650/2012, eftersom notarius publicus, enligt den tjeckiska rättsordningen, i vissa arvsfrågor, utövar rättsliga funktioner på samma sätt som domstolarna. Republiken Tjeckien har påpekat att notarius publicus, i sin roll som skiftesman, då den har ansvar för uppdraget att reglera arv, är bunden av de bestämmelser som fastställs i denna förordning, eftersom den utövar en rättslig funktion. Notarius publicus uppfyller således villkoren för att betraktas som en 'domstol' i den mening som avses i artikel 267 FEUF, och kan, med tillämpning av denna bestämmelse, väcka talan vid domstolen om ett förhandsavgörande avseende tolkningen av denna förordning. Följaktligen ska notarius publicus verksamhet anses vara kopplad till utövandet av offentlig makt i den mening som avses i förordning nr 650/2012".

100. Denna definition, vilken är inspirerad av den som domstolen slog fast i domen av den 17 juni 1999, *Unibank*⁶⁰, med hänvisning till tolkningen av artikel 50⁶¹ i konventionen om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område som undertecknades i Lugano den 16 september 1988⁶², inte återger villkoret avseende handlingens verkställande natur.⁶³ Den anges i samma termer, i artikel 4.3 a i förordning nr 805/2004, i artikel 2.1 punkt 3 a i rådets förordning (EG) nr 4/2009 av den 18 december 2008 om domstols behörighet, tillämplig lag, erkännande och verkställighet av domar samt samarbete i fråga om underhållsskyldighet⁶⁴, i artikel 2 c i förordning nr 1215/2012 och i artikel 3.1 c i rådets förordning (EU) 2016/1103 av den 24 juni 2016 om genomförande av ett fördjupat samarbete på området för domstols behörighet, tillämplig lag samt erkännande och verkställighet av domar i mål om makars förmögenhetsförhållanden⁶⁵.

101. Det preciseras i skäl 62 i förordning nr 650/2012 att en officiell handlingens ”äkthet” bör utgöra ett självständigt begrepp som omfattar iakttagande av handlingens formella förutsättningar, att de angivna parterna vid angivet datum inställt sig vid myndigheten och befogenheterna för den myndighet som upprättat handlingen och det förfarande enligt vilket handlingen upprättats.

102. Som domstolen har slagit fast var, före ikraftträdandet av förordning nr 650/2012 och i synnerhet dess artikel 3.1 i, ii, för att förordning nr 44/2001 skulle vara tillämplig, det första villkoret att kontrollera ”att en offentlig myndighet eller annan bemyndigad myndighet i ursprungsstaten följaktligen måste medverka”.⁶⁶ Liksom beträffande domar, är målet att underlätta rörligheten av dessa handlingar.⁶⁷

103. Det andra villkoret som ska prövas, vilket anges i artikel 3.1 i, i, i förordning nr 650/2012 avser den offentliga myndighetens roll. Denna roll ska inte vara begränsad till att bestyrka underskrifter. Myndigheten ska även bestyrka handlingens innehåll, vilket enligt min uppfattning innebär att detta inte ska grunda sig enbart på uttalanden eller viljeförklaringar och att den berörda myndighetens ansvar således kan göras gällande beträffande uppgifterna i handlingen.

104. Det är således mot bakgrund av dessa krav som de äkthetsvillkor som fastställs i den polska rätten ska prövas.

105. Det är i förevarande mål för det första utrett att notarius publicus har behörighet att upprätta officiella handlingar.

106. För det andra ska notarius publicus, vid utfärdandet av arvsintyget, inte nöja sig med att inhämta samstämmiga förklaringar av arvingarna, utan utföra kontroller som kan medföra att denne inte utfärdar arvsintyget.⁶⁸

107. För det tredje registreras detta intyg och har, enligt artikel 95j i lagen om notarius publicus, samma verkningar som ett lagakraftvunnet beslut om arv.

60 C-260/97, EU:C:1999:312, punkterna 16 och 17.

61 Se, i detta hänseende, rapport av Jenard och Möller om konventionen om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område som skedde i Lugano den 16 september 1988 (EGT C 189, 1990, s. 57, punkt 72).

62 EGT L 319, 1988, s. 9.

63 Se Wautelet, P., i Bonomi, A., och Wautelet, P., *Le droit européen des successions, Commentaire du règlement (UE) n° 650/2012, du 4 juillet 2012*, andra upplagan, Bruylant, Bryssel, 2016, punkt 60, s. 168.

64 EUT L 7, 2009, s. 1.

65 EUT L 183, 2016, s. 1.

66 Dom av den 17 juni 1999, *Unibank* (C-260/97, EU:C:1999:312, punkt 15). Se även punkt 18 i denna dom.

67 Se artiklarna 59 och 60 i förordning nr 650/2012.

68 Se punkt 94 i detta förslag till avgörande.

108. Av detta följer att de villkor på vilka en polsk notarius publicus utfärdar ett arvsintyg medför att intyget ska anses utgöra en "officiell handling" i den mening som avses i artikel 3.1 i) i förordning nr 650/2012.

109. Följaktligen föreslår jag att domstolen ska besvara den femte tolkningsfrågan enligt följande. Artikel 3.1 i) i förordning nr 650/2012 ska tolkas på så sätt att ett arvsintyg som upprättas av en polsk notarius publicus är en officiell handling och att utfärdandet av en kopia av handlingen kan åtföljas av det formulär som avses i artikel 59.1 i denna förordning, vilket motsvarar formuläret i bilaga 2 till genomförandeförordning nr 1329/2014.

V. Förslag till avgörande

110. Mot bakgrund av det ovan anförda föreslår jag att domstolen besvarar frågorna från Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim (regional domstol i Gorzów Wielkopolski, Polen) på följande sätt:

- 1) Den omständigheten att Republiken Polen har underlåtit att lämna en underrättelse, såsom föreskrivs i artikel 3.2 andra stycket i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 650/2012 av den 4 juli 2012, om behörighet, tillämplig lag, erkännande och verkställighet av domar samt godkännande och verkställighet av officiella handlingar i samband med arv och om inrättandet av ett europeiskt arvsintyg, om att notarii publici utövar rättsliga funktioner är inte av bindande karaktär.
- 2) Artikel 3.2 första stycket i förordning nr 650/2012 ska tolkas på så sätt att en notarius publicus som på samstämmig begäran av alla parter i notarieförfarandet upprättar ett arvsintyg, enligt bestämmelserna i polsk rätt, inte omfattas av begreppet "domstol" i den mening som avses i denna förordning. Följaktligen utgör det polska arvsintyget, som upprättats av notarius publicus, inte en "dom" i den mening som avses i artikel 3.1 g i denna förordning till vilken intyget avseende dom i samband med arv motsvarande formulär I i bilaga 1 till kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 1329/2014 av den 9 december 2014 om införande av de formulär som avses i förordning nr 650/2012 ska bifogas.
- 3) Artikel 3.1 i) i förordning nr 650/2012 ska tolkas på så sätt att ett arvsintyg som upprättas av en polsk notarius publicus är en officiell handling och att utfärdandet av en kopia av handlingen kan åtföljas av det formulär som avses i artikel 59.1 i denna förordning, vilket motsvarar formuläret i bilaga 2 till genomförandeförordning nr 1329/2014.